

Sveiki draugai. Atvykau susitikti su senais draugais ir su kai kuriais naujais draugais

Labai malonu būti šiame nuostabiai švelniame ore. Tikrai labai šalta, ką tik pro Čikagos apylinkes praslinko tornadas. Tad man pavyko jo išvengti, todėl džiaugiuosi, kad esu čia. Labai džiugu jus visus matyti. Esu čia ne dėl to, kad jus ko nors mokyčiau, nes nesu mokytojas. Atvykau pasidalinti kai kuriomis patirtimis, nes turėjau galimybę kažkiek laiko praleisti su tobulu gyvu Mokytoju. Tai, ką čia kalbu yra paprasčiausias pasidalijimas kai kuriomis savo patirtimis ir galimybė pasakyti, kad paprastas žmogus, bet kuris paprastas žmogus, toks kaip aš, gali būti taip paveiktas bendravimo su gyvu tobulu Mokytoju, kad sugebėtų pakeisti visą savo gyvenimą. Tai įmanoma - jūs sutinkate kitą žmogų, tokį kaip ir jūs ir patiriate tokį poveikį savo gyvenime – tai stebuklas. Atvykau paaiškinti jums šio stebuklo pagrindus, kaip juos supratau iš didžio mokytojo Baba Sawan Singh, kuris 1936 metais mane inicijavo. Aš praleidau keliolika metų - keletą dešimtmečių – suprasdamas, ko jis mane mokė, praktikuodamas tai, ko jis mokė. Tad nesu naujokas šiame kelyje, po keleto dienų man sueis 87 metai. Šiame kelyje esu jau daugiau kaip septynias dešimtis metų. Po daugelio patirčių, pakilimų ir nuosmukių atvykau pasidalinti su jumis aukščiausiomis žiniomis. Jums reikalingi atsakymai į kai kuriuos fundamentaliuosius klausimus, tokius fundamentalius kaip: kas mes esame? Kodėl čia esame? Koks yra šios Kūrinių tikslas? Koks mūsų buvimo čia tikslas? Koks pasaulio sukūrimo tikslas? Ar tai sukūrė Dievas ar kas kitas - didžiulė galia ar Kūrėjas? Jeigu jame yra tiek daug vargo, tiek daug kančios, jeigu čia žmonės yra tokie nelaimingi – koks tikslas turėti tokį pasaulį? Tai labai fundamentalūs klausimai, kurie rūpi daugeliui iš mūsų. Jie mums rūpi, nes mes negalime rasti lengvų atsakymų.

Mes einame į religijas – visos religijos kalba labai panašius dalykus. Jos teigia, kad yra kūrėjas, kuris viską sutvėrė. Tačiau, kai prieinama prie blogosios Kūrinių dalies, jos negali paaiškinti. Kodėl kūrėjas tai padarė? Todėl religijos turi priimtą negatyvią galią – Šėtoną, Velnią, atsakingą už visą blogį, o Dievas atsakingas tik už gerus dalykus. Tačiau, jei Dievas atsakingas tik už gerus dalykus, o Velnią sukūrė kažkas kitas, kas tuomet sukūrė juos abu. Akivaizdu, kad tai, kas režisuoja visą šį spektaklį, tai padarė tikslingai.

Tad suvokti, koks yra visos Kūrinių tikslas - fundamentalus klausimas, kylantis mūsų protuose. Aš atėjau pasidalinti atsakymu, kurį gavau per savo gyvenimą būdamas kartu su tobulu gyvu Mokytoju. Atsakymas kiek stebina, nes suvokėme, kad tai, ką mes laikėme tikru – tikru skausmo ir malonumų, gėrio ir blogio pasauliu iš tiesų visiškai nėra tikra. Tai didžiulis skirtumas. Jeigu žiūrėsime filmą, kuriame daug siaubo, negatyvių scenų, nešoksime prie ekrano, kad tai sustabdytume, nebandysime kištis, nes žinome, kad tai tik filmas, nes žinome, kad tai nėra tikra. Mes atėjome tik stebėti, pažiūrėti. Jeigu filmą laikytume tikrove, mes ekraną suplėšytume į gabalus. To nedarome, nes žinome, kad tai filmas.

Yra būdas kaip suprasti, žinoti ir suvokti, kad šis dualumo, priešybių kupinas pasaulis taip pat yra savotiškas filmas – jokio skirtumo. Tai iliuzija, sukurta taip, kad atrodytų tikra. Filmas taip pat atrodo tikras. Kai einate į filmą, jūs verkiate, jūs juokiatės. Iš tiesų aš niekada neverkiu realiame gyvenime, bet visada verkiu kine. Mano vaikai kišenėse nešiojasi nosinaičių, kino salėje sėdėdami šalia manęs ištraukia ir sako „Tėte, štai imk, pasinaudok, nusišluostyk“. Reikalas tas, kad mes emocionaliai įsijaučiame, filmo herojus laikome tikrais. Kodėl tai darome? Kodėl filmus priimame taip rimtai, kad mus veikia jame reiškiamos emocijos? Tam yra priežastis. Priežastis, kurią prieš daugybę metų išsakė Graikų filosofas Aristotelis. Aristotelis aiškino, kad drama (tuo metu nebuvo filmų, bet dramos buvo rodomos scenoje) yra pagrindinis mūsų emocinės sveikatos veiksnys. Mūsų širdys yra pripildytos emocijų, kurias slepiame ir neišreiškiame, o kai einame žiūrėti spektaklio, kai einame žiūrėti dramos, susitapatiname su ten esančiais herojais ir atpalaiduojame savo emocijas. Tai savotiškas apsisvalymas nuo emocijų. Jis tai vadina patyrimu.

Tai patyrimas, kai mes savo noru užspaudžiame netikėjimą, tai norimas šio netikėjimo sulaikymas. Graikijoje teigiama, kad tuo metu mes tyčia norime pamiršti, jog tai netikra. Jeigu to nedarytume,

negalėtume atpalaiduoti savo emocijų. Tai dėl mūsų emocijų sveikatos, dėl sveikatos to, kas yra mūsų viduje, dramą, filmą ar spektaklį priimame kaip realų. Dėl tos pačios priežasties ir Kūrinijos iliuzija sukurta kaip tikra. Iš tikrųjų tam, kad neliktų nieko nepadaryto, iš ko būtų galima sukurti iliuziją. Tai puiki iliuzija - viena puikiausių iliuzijų, kurią kada nors galėtumėte rasti. Dėl to, kad ji buvo užspausta, atrodo, kaip tikra. Ji atrodo reali, kad galėtumėme geriau patirti, išgyventi. Tai emocinė patirtis tik iki tam tikro taško. Emocinės patirtys yra mūsų širdyje. Emocinės patirtys yra mūsų gerklėje – ten, kur patenkame nuėję miegoti ir sapnuodami. Emocinės patirtys yra energiniuose centruose, esančiuose žemiau akių lygmens. O kaip elgtis su tuo, kas yra užspausta anapus mūsų akių? Su ta dalimi, kuri yra mūsų galvoje, kuri yra tikroji mūsų savastis? Tikroji savastis taip pat turi būti išlaisvinta. Iš ko išsilaisvinti siekia mūsų tikroji savastis? Ji siekia išsilaisvinti iš apribojimo, kurią kuria šios patirtys. Ji siekia išsilaisvinti iš patirčių, kurios jai tapo sąžalėmis. Tai yra dvasinis, o ne emocinis patyrimas. Dėl dvasinio patyrimo mes esame pasirengę šį pasaulį laikyti realiu, atsisakyti jo, nusivilti juo, sakyti, kad tai nėra mūsų vieta ir ieškoti savo tikrosios vietos. Kiekvienas iš mūsų, turintis sielą, dvasią ir gyvybę, yra tiesos ieškotojas. Ieškotojas, kuris atranda: kas aš esu? Tai nėra naujas klausimas. Mes visi to klausiamo jau tūkstančius metų. To klausiamo nuo pat Kūrinijos pradžios. Kas aš esu? Kodėl čia esu?

Atsakymas gali ateiti tik tada, kai einate ten, kas iš tiesų esate – į savastį. Savasties nėra išorėje. Savastis, kurios ieškome tikroji savastis yra mūsų viduje. Savastis, kuri ieško, savastis, kuri jaučia, kad čia ne mūsų vieta, savastis, kuri yra vieniša, savastis, kuri atsidūrusi bet kokioje minioje, vis tiek jaučiasi vieniša. Kada atrodo, jog niekas mūsų nesupranta taip, kaip norime būti suprasti. Kada niekas mums nejaučia tų jausmų, kurių mums reikia. Ši savastis, glūdinti mūsų viduje, uždengta labai storais uždangalais todėl negalime žinoti, kas mes esame. Kas tie didžiuliai uždangalai, kurie neleidžia suprasti, kas mes esame? Pirmas akivaizdus uždangalas, kurį visi matome, tai mūsų fizinis kūnas. Tačiau neatrodo, kad mūsų savastis yra tik fizinis kūnas. Jeigu taip būtų, nebūtų nė vieno žmogaus, kuris galėtų pasakyti, kad gali prisiminti savo praėjusį gyvenimą. Jokiu būdu nebūtų įmanoma regresuoti į praeitus gyvenimus. Neturėtume patirčių, kurios nesusijusios su kūnu. Mes turime - visi turime patirčių. Kai susitinku su jumis individualiai, jūs pasakojate apie tokios nuostabios patirtis, kurios visiškai nėra susiję su fiziniu kūnu. Todėl jaučiame, kad mūsų fizinis kūnas yra uždangalas virš mūsų.

Antra, mums buvo įdiegta, smegenys buvo plaunamos, kad tikėtume, jog siela, gyvybinė jėga mumyse yra nemirtinga, ji niekada nemiršta. Natūralu, kad tai nėra kūnas, nes kūnas miršta. Kūnas gimsta ir kūnas miršta. Tad mumyse yra kažkas, kas niekada nemiršta. Atrodo, kad tai turi gyvenimą prieš šiam kūnui ateinant į gyvenimą ir po to, kai kūnas miršta. Todėl akivaizdu, kad kūnas yra didžiulis uždangalas virš mūsų pačių. Ir vis tik kasdieniame gyvenime šiame pasaulyje savo kūną laikome savastimi. Vardą, duotą kūnui laikome savo vardu. Keista, kad taip elgiamės. Tai panašu į švarko nešiojimą. Aš vilkiu švarką ir sakau: „aš esu švarkas“. Kaip vadinasi mano švarkas, taip pradėdau vadinti ir save. Bet tai darome kiekvieną dieną. Galvojame, kad mūsų vardas yra tas, kuris buvo duotas šiam kūnui. Nesuvokiame, kad tai nėra mūsų vardas. Tai tik vardas kūno, kuris atėjo kuriam laikui ir vėl išeis. Jei turėjome gyvenimą dar prieš šitam kūnui atsirandant, galbūt vadinomės kitu vardu. Galbūt tokiu būdu buvome atėję tūkstančius kartų ir turėjome tūkstančius vardų. Tad, koks gi mūsų tikrasis vardas. Mes nežinome savo tikrojo vardo, nes esame susiję, susitapatinę su savo fiziniu kūnu. Todėl pirmasis trukdis, neleidžiantis suvokti, kas esame - tai faktas, kad tapatinamės su fiziniu kūnu.

Įdomu tai, kad fizinis kūnas pats savarankiškai nefunkcionuoja. Fizinis kūnas veikia per suvokimo pojūčius. Jeigu nėra suvokimo pojūčių - jei nėra akių, kad matytume, pasaulis liaunasi egzistavęs kaip vizualus patyrimas. Jei neturime ausų, kad girdėtume, negalime girdėti jokio garso, pasaulis darosi tylus. Jei neturime taktilinių pojūčių, negalime nieko liesti, esame išretėjusiame ore. Jei neužuodžiame, tiek daug prarandame. Visi pojūčiai, kuriuos turime - penki suvokimo pojūčiai yra įdiegti kūne, tačiau nepriklauso kūnui. Iš ko tai suprantame, kad jie nepriklauso kūnui. Jei jie būtų susiję tik su kūnu, negalėtume įsivaizduoti, jog kažką matome. Kai mes ką nors matome vaizduotėje – kas mato tą vaizdinį? Užsimerkite ir įsivaizduokite sceną. Ji iškyla prieš jus – kur tas vaizdinys yra? Kur jūs tai matote? Kai girdite garsus savo galvoje, kai išorėje nėra jokio garso, veikiančio jūsų ausis - iš kur jūs tai girdite? Kas tai girdi? Visi suvokimo pojūčiai, kuriuos mes siejame su savo kūnu, egzistuoja savarankiškai nuo šio fizinio kūno. Ir mes to nesuvokiame, nes galvojame, kad mato šios akys. Jeigu mato šios akys - jei matytų tik šios akys, mes niekada negalėtume regėti sapne. Niekada nematytume savo vaizduotės vaizdinių. Tai parodo, jog suvokimo pojūčiais patiriame visą šį pasaulį. Įsivaizduokite,

jei visi suvokimo pojūčiai pradingtų, mums nebeliktų pasaulio. Mes suvokiame, kad pasaulis egzistuoja, yra realus. Fizinis pasaulis egzistuoja todėl, kad savo suvokimo pojūčius siejame su fiziniu kūnu. Kas nutiktų, jei savo dėmesį atitrauktume nuo fizinio kūno ir susitelktume tik į suvokimo pojūčius. Suprastume, kad vis dar egzistuoja pasaulis, kurį galime matyti, matyti, užuosti lygiai taip, kaip galime tai daryti dabar. Tačiau tai nebūtų šis pasaulis. Šis pasaulis buvo sukurtas suvokimo pojūčius siejant su šiuo fiziniu kūnu. Todėl patys suvokimo pojūčiai taip pat yra mus dengiantys uždangalai. Jie kuria suvokimo potyrį. Kuria potyrį, kad aplink mus esantis pasaulis yra patiriamas. Jie patys nėra savarankiški, jais pasinaudojama taip, kaip naudojamosi fiziniu kūnu fizinio pasaulio patyrimui. Jie naudojami fiziniams suvokimo pojūčiais, kurie visiškai nėra fiziniai tam, kad suvoktume pasaulį. Yra tam tikras būdas patikrinti, ar suvokimo pojūčiai yra fizinio kūno dalis, ar jie veikia savarankiškai. Tas būdas yra labai paprastas, jo mokė visi mistikai, jogai ir svamiai iš Rytų, jis buvo taikomas Kinijoje ir visame pasaulyje. Ši praktika - tai dėmesio atitraukimas nuo fizinio kūno ir patyrimai suvokiami ne kūnu. Tai patyrė daug žmonių. Mes tai patiriame kiekvieną naktį sapnuodami, jog vaikštome kažkur kitur. Mūsų kūnas kažkur vaikšto, tuo metu kai mes miegame ir sapnuojame. Ir mes jaučiame, kad tai mūsų savastis. Ar kada pastebėjote, kad sapnuojant juda tas pats kūnas, kurį laikome savimi. Savastis yra ta pati - ji nėra skirtinga. Įsivaizduokite, kad miego metu keičiasi jūsų kūno forma ir jūs jaučiate, kad esate kitoks, nei būdamas fiziniame kūne, tačiau vis tiek jaučiate, kad esate ta pati savastis, kuri glūdi jūsų kūne.

Buvo kinų filosofas Fa Gyn. Jis sapnavo. Sapne jautėsi drugeliu. Jis ne tik jautėsi drugeliu - jis turėjo drugelio sparnus. Jis buvo mažas drugelis, skraidžiojantis po sodą ir uostantis įvairias gėles. Anksčiau jis niekada nebuvo matęs tų gėlių. Jos buvo tokios gražios, iš tų gėlių sklido šviesa. Nors jis niekada nebuvo matęs tokių gėlių fiziniame pasaulyje, būdamas drugeliu tame sapne jis matė tas gėles. Jam tai padarė tokį įspūdį, kad prabudęs sako: „ar tai tikrai buvo sapnas? Tai buvo pernelyg realu, kad būtų sapnas. Aš nežinau.“ Fa Gyn sakė, „galbūt aš esu drugelis ir tai buvo realybė, o Fa Gyn, filosofas dabar tik sapnuoja. Nes sapnas buvo realesnis už šį pasaulį.“ Tad jis klausė savęs: „ar tikrai aš esu drugelis? Ar tas, kuris dabar sapnuoja yra Fa Gyn? Ar aš esu Fa Gyn, kuris sapnavo drugelį. Kaip man tai nustatyti?“ Jo draugai, tuometiniai Kinijos filosofai, kuriems jis pasakojo, jam pasakė: „Fa Gyn, tu negali būti drugelis, nes esi žmogus. Tai tavo kūno dydis ir forma - kaip tu gali būti mažas drugelis? Nesakyk, kad tu esi drugelis, sakyk, kad sapne matei drugelį“. Jis atsako: „bet tai netiesa. Aš nemačiau drugelio, aš pats skraidžiau. Aš buvau drugelis. Niekada nemačiau drugelio. Aš mačiau savo sparnus ir skridau į sodą.“ Jie sako: „kodėl esi toks užtikrintas, jog vis kartoji: „aš skraidžiau“? Nes savastis buvo visiškai ta pati. Savastis, esanti fiziniame kūne, ta pati savastis buvo drugelyje. Savastis nepasikeitė. Bet koks patyrimas, kurį patirsite bet kokiame lygmenyje, bet kokioje formoje, savastis išliks ta pati. Tai yra tikroji savastis. Neįtikėtina, kaip forma klaidina, forma uždengia savastį. Tačiau savastis taip pat gali būti atskleista kitomis priemonėmis.

Meditacija dabar visame pasaulyje praktikuojame skirtingomis formomis. Dalį jos šiandieną po pietų mes taip pat išbandysime, kadangi esate čia. Meditacija – tai menas atitraukti savo dėmesį nuo fizinio kūno, kad atrastume ar patirtume kitą formą, kurioje tuo pačiu metu yra gyvybė. Meditacija yra forma, jūsų džiaugsmui įtikinamai įrodanti, kad jūsų kūnas nesate jūs pats. Esate kai kas daugiau nei tai, ką galite patirti. Meditacija yra labai paprastas dalykas. Meditacija reiškia, kad pirmiausia nustatote, kur jūsų manymu yra jūsų savastis. Jūs turite fizinį kūną su galūnėmis: plaštakomis, pėdomis, kojomis ir rankomis. Akivaizdu, kad būdami fiziniame kūne, to buvimo nejaučiate - tai visiškai prisirišę prie jūsų. Tai kur esate jūs? Paprasta kontempliacija parodys, kad jei iš tiesų esate viename šio fizinio kūno taške, iš kur valdote visą sistemą - jis turi būti kažkur jūsų galvoje. Tai labai ilgai neužtruks. Jūs galvojate iš savo galvos, išorę matote savo akimis ir jaučiate, jei tai mašina - jeigu kūnas yra mašina, vairuotojo kėdė turi būti kažkur anapus akių. Galite jausti ir kitus energijos centrus - centrai yra širdyje, centras pilve, kur virškinate maistą, lytiniuose organuose ir žemiau. Jūsų dėmesys pasklidęs po visą kūną, neišskiriant rankų ir kojų pirštų. Tačiau iš kur jūs valdote? Nėra labai sunku suvokti, kad galiausiai tai turi būti kažkur smegenyse, kažkur galvoje, kur jūs sėdite ir valdote. Jeigu taip, tai kodėl meditacijos pradžioje nesuradus, kas yra galvoje, kas yra anapus akių, kas valdo visą mašiną. Turėdami tokią prielaidą, galite pradėti labai gražų procesą, kuris vadinasi dėmesio atitraukimas.

Dėmesys yra pati vertingiausia dovana kada nors suteikta. Be dėmesio mes negalime jokios savo

patyrimo dalies paversti realybe. Kai skaitome knygą, dėmesį sutelkiame į knygą - tokiu būdu suprantame, kas parašyta. Kai su kuo nors kalbame, taip pat sutelkiame dėmesį. Norime pamatyti gražias vietas – dėmesį sutelkiame ten. Tik tai, į ką nukreipiame dėmesį, tampa mūsų realybe ir patirtimi. Jeigu nekreipiame dėmesio, patyrimas liaujasi egzistavęs. Jeigu nekreipiate į ką nors dėmesio, tai jums nustoja egzistuoti. Žmonės ateina į muzikos koncertą - ten grojama daugeliu instrumentų. Tačiau jei kam patinka mušamieji, jis sukonzentruos dėmesį į mušamuosius ir būtent mušamieji girdėsis stipriau, o kiti muzikos instrumentai pritils. Kai visas dėmesys sutelktas tik į mušamuosius, atrodo, kad vien tik mušamieji instrumentai groja. Kaip tai nutinka. Dėmesys turi tokią didelę galią – jis gali koncentruotis į tam tikrą patirtį, o kitą patirtį, esančią šalia, ignoruoti. Todėl yra labai naudingas dalykas. Jei šią dėmesio galią panaudosite ir sutelksite į savo vidų - reiškia į ten, iš kur jūs valdote savo galvoje. Dabar dėmesys atitrauktas - dabar jis išbarstytas po visą pasaulį, išblaškytas po visur. Atminties pagalba jis išsibarsto net ir po dalykus, kurių nėra priešais mus. Jis išbarstytas po mūsų šeimas, mūsų darbus, praeities patirtis. Atsiminimai patraukia dėmesį į viską - taip jis yra išbarstytas. Jeigu jūs galite surinkti šį išbarstytą dėmesį ir jį susigrąžinti procesu, kuris yra labai paprastas ir vadinasi koncentracija. Koncentruoti savo dėmesį reiškia palaipsniui pradėti mąstyti apie nieką kitą, išskyrus tai, kur jūs koncentruojatės. Galvoti apie nieką kitą, išskyrus apie tai, kas yra anapus akių jūsų galvoje. Kas nutiks jei pradėsite galvoti: „kas yra mano galvoje“ ir būsite ten? Palaipsniui jūsų dėmesys visiškai nebus nukreiptas kur nors į išorę. Pradėsime matyti tik tai, kas yra galvoje. Mano akys užmerktos, ką čia galiu matyti? Palaipsniui, net pamiršite, jog egzistuoja išorinis pasaulis. Koncentruositės tik į tai, kas vyks jūsų galvoje, priešais jus. Tamsa pradings, pasirodys kiti dalykai, pradės kilti vaizdiniai. Jiems atsiradus ir jums savo dėmesį telkiant į tuos vaizdinius viduje, net pamiršite, jog turite plaštakas ir pėdas, po kurio laiko pamiršite, kad turite rankas ir kojas. Jūs net pamiršite, kad turite kūną. Tada patirsite kitokią savastį, nei fizinis kūnas. Šis procesas - dėmesio atitraukimo anapus akių, į smegenis beveik prilygsta mirimui. Kai kas nors miršta. Kai kurie jūsų matėte, kaip miršta žmogus. Daugelis žmonių miršta lėtai – pirmas dalykas, kurį jie praranda tai žinojimą kur yra jų plaštakos ir pėdos. Tada jie nežino, kur jų kojos dingo, nežino, kur dingo rankos, jie nebeturi krūtinės srities... Jie mums sako: „ar gali mano koją padėti į tą pusę“ - koją jau padėta toje pusėje. Jie tampa nesąmoningi. Jų sąmonė keliauja tokiu pat būdu, kaip mes atitraukiame dėmesį už akių. Todėl kai kurie žmonės labai pagrįstai tai vadina mirimu esant gyvam. Tad ir jūs galite išgyventi mirimo potyrį būdami gyvi. Patiriate visiškai tą patį – ne fizinę mirtį, tačiau per meditacinę patirtį sutelkę savo dėmesį anapus akių, savo galvoje, kur sąmonė kaip savastis veikia ir kuria jums patirtis. Jeigu galite tai padaryti, tai labai didelis, pagrindinis žingsnis į priekį suvokiant, kad jūsų kūnas niekada nebuvo jūsų realybė - tai jus dengęs uždangalas. Kad jūsų savastis turi akis, kurios yra šviesesnės ir geresnės nei akys, kuriomis naudojotės fiziniame plane. Vidinės savasties regėjimas visada yra šimtaprocentinis. Galite pastebėti, kad net jei jūsų akys yra silpnos ir nešiojate akinius, atitraukus dėmesį, jūsų regėjimas yra tobulas. Jūsų klausos tobula. Visi jūsų suvokimo pojūčiai yra tobuli kūne, esančiame jūsų viduje – vidinėje sistemoje.

Tai sensorinė sistema, kuri gali būti vadinama sensoriniu kūnu arba kita kalba kalbant mes tai vadiname astraliniu kūnu. Astralinis kūnas yra niekas kitas, kaip tik jūsų suvokimo pojūčių gebėjimas savarankiškai veikti fiziniame kūne. Kai suvokimo pojūčiai veikia nepriklausomai nuo fizinio kūno, mes sakome, jog tai patiriame ne kūnu – patiriame kitu, ne fiziniu kūnu. Mes tai vadiname kitu kūnu, sensoriniu kūnu, astraliniu kūnu. Tai ne kūnas, tai gebėjimas suvokti pojūčius, net jei neturite fizinio kūno. Tai pasiekti nėra labai sunku - reikia praktikos. Tačiau ta praktika gali būti atliekama labai lengvai. Tai nereiškia, kad turite daryti *hatha* jogą, stovėti ant galvos ar kažką panašaus. Tai ne tokio pobūdžio pratimai. Tai dėmesio atitraukimo pratimai, dėmesio sutelkimas kažkur galvos viduje, o ne išorėje. Bus lengviau praktikuoti, jei išorė jus mažiau trikdys. Kai išorėje yra daug trikdžių, tai trunka kiek ilgiau. Natūralu, nes būtent į išorinius trikdžius krypta jūsų išbarstytas dėmesys. Kai sugebate patraukti savo dėmesį vėl į savo galvą, suprantate, kad jūsų pojūčių sistemos veikia savarankiškai. Jos turi tiek daug pranašumų.

Jūsų astralinis kūnas yra toks subtilus, jis nėra apsunkęs nuo materijos, jame nėra materialių dalykų, kartais galite net įsivaizduoti, jog skrendate. Koks kūnas skraido jūsų vaizduotėje? - tas pats sensorinis kūnas. Jeigu jums liepčiau savo vaizduotėje ateiti į šį kampą, jūs pakiltumėte nuo kėdžių ir eitumėte, ten būtumėte savo vaizduotėje. Koks lengvas tas kūnas, kuris čia vaikščios - tas įsivaizduojamas kūnas. Iš kur tai atsiranda? Jūs visi visus savo pojūčius nešiojate su savimi. Galite net atsistoti salės gale ir savo vaizduotėje pažiūrėti į auditoriją. Iš kur atsiranda vaizduotė? Vaizduotė - pati vaizduotės galia - kyla iš

sensorinio kūno, arba astralinio kūno. Jeigu mes jo neturėtume, mes nieko negalėtume įsivaizduoti. Vaizduotė nėra tokia įsivaizduojama, kaip mes galvojame. Ją sukuria mūsų vidinis kūnas, vidinė sensorinė sistema, kurią vadiname astraliniu kūnu. Gerai ją vadinti astraliniu kūnu, nes ji veikia kaip kūnas – gali skraidyti, kalbėti, vaikščioti - daryti viską, ką galime daryti su šituo kūnu, tik daug geriau. Tad žmonės klausia, kas nutinka su mumis kai mes mirštame? Mes nemirštame, miršta fizinis kūnas - astralinis kūnas nemiršta. Jis buvo prieš mums gaunant šį kūną, jis liks mums palikus šį kūną. Jeigu norite prisiminti praeitus gyvenimus, kuriuose gyvenote dar prieš šio kūną gimimą, geriausia yra atitraukti dėmesį nuo šio kūno.

Nueikite į astralą ir prisiminkite, ką žinote apie save. Taip pat sužinosite, koks buvo jūsų vardas. Jūsų kūno vardas buvo kitoks, nei vardas, kurį dabar turite. Tad jis turėjo daug ilgesnį gyvenimą. Jei galėtumėte pakankamai laiko skirti dėmesio atitraukimo būsenai, buvimui astralinėje savastyje, galėtumėte prisiminti savo praeitį - tos astralinės savasties praeitį.

Čia mums sunku prisiminti net šio kūno praeitį. Pamirštame, ką valgėme praėjusią savaitę, pamirštame, ką sutikome. Atmintis yra tokia skurdi. Tačiau atmintis aštrėja, kai sugebame atitraukti dėmesį į savo astralinį kūną. Galime prisiminti, kas nutiko prieš šimtą metų ar prieš du šimtus metų. Tai ateina labai greitai. Kai žmonės sako, kad jie patyrė regresiją į praeitus gyvenimus, tai nieko daugiau, kaip tik patirti savo astralinės savasties ir prisiminimų šmėstelėjimus. Nes jūs buvote daug anksčiau ir astralinis kūnas turėjo gyvenimą. Jis taip pat gimsta ir miršta kaip šis kūnas. Tik ne vienu laiku, nes turi daug ilgesnį gyvenimą. Tad vieno astralinio kūno vieno gyvenimo metu mes patiriame keletą giminių fizinėse formose. Jeigu norite sugrįžti praeitin ir prisiminti, ar jūs čia esate jau ilgai, geriausias būdas – atitraukti savo dėmesį ir patirti tą būseną. Atitraukite dėmesį nuo fizinio kūno, būkite budrus astraliniame kūne ir prisiminsite, kad jūs čia gyvenote ne prieš penkiasdešimt ar šimtą metų, bet prieš tūkstančius metų. Vidutinis astralinio kūno amžius yra nuo tūkstančio iki trijų tūkstančių fizinių metų. Ar galite įsivaizduoti, kad galite prisiminti dalykus, kurie įvyko taip seniai, taip pat galite numanyti, kas bus ateityje. Tai visiškai kitokia patirtis, kai jūs visiškai atitraukiate dėmesį nuo fizinio kūno ir dirbate savo astraliniame kūne. Todėl, jeigu kas nors nori žinoti, ar kas egzistuoja anapus šio fizinio pasaulio... Mes tuo netikime... gerai, netikėkite, eikite ten ir patikrinkite. Nieko nėra geriau, nei asmeninis patikrinimas. Tai ne kažkieno kito tikėjimas. Aš sakau, kaip ir mano Mokytojas sakė: „niekuo netikėk kol pats to nepatirsi. Netikėk net savo Mokytoju, kol pats nepatirsi.“

Ši meditacinė praktika nėra tikėjimo sistema. Religijos yra tikėjimo sistemos. Dvasingumas - ne. Dvasingumas yra bendras visoms religijoms, visiems žmonėms, visai žmonijai, nes mes visi esame tokie patys. Siela nesiskiria, dvasia nesiskiria - neseka jokia religija, jokia visuomene, neseka jokia grupe, jokia tauta. Dvasingumas, kai gyvi tobuli Mokytojai ateina ir mums rodo kelią, nėra skirtas jokiai konkrečiai grupei, tai skirta žmonijai kaip visumai. Skirta visiems ieškantiems. Jei pagalvoji - mes visi esame ieškantieji. Vieni nelabai daug žino apie tai, nes esame tokie išsiblaškę, kiti labai aiškiai jaučia, jog nori ieškoti dabar - tuojau pat. Kiti yra laukimo kelyje - mes laukiame, dar pažiūrėsime. Vieną dieną tai padarysime. Jie laukia, laukia, tada miršta, ir vėl laukia kitą gyvenimą. Tačiau mes laukdami visi esame ieškotojai. Tie, kurie jau nebegali daugiau laukti, praktikuoja šią meditaciją ir nori grįžti į tikrąją būseną, kurią galima pavadinti tikraisiais namais.

Tik tada, kai sugebame patirti savo astralinę savastį, kad yra kita mūsų savastis, atsakinga už mūsų suvokimo pojūčius, kuri visai nepriklauso nuo mūsų fizinio kūno mes sakome: „tai mūsų Atma, tai mūsų siela - tai, kam aš priklausau. Tai niekada negimsta ir niekada nemiršta.“ Kol suprantame, kad ir tai gimsta ir miršta. Suvokiame, kad tai taip pat yra uždangalas. Šie suvokimo pojūčiai yra toks pats uždangalas kaip ir šis kūnas. Mes vėl suklydome galvodami, jog atskleidėme savo tiesą radę kitą kūną savo viduje, kuris veikia geriau nei šis, ir suteikia mums šio pasaulio ir kito pasaulio suvokimą. Siekiant eiti anapus šio kūno, mums reikia patyrusio vedlio.

Iki šio taško, apie kurį jums kalbėjau, galima eiti savo pačių pastangomis. Žmonės tai padarė. Anapus šio - neįmanoma, nes mes tai laikome pabaiga, sakome, jog tai mūsų dangus, tai mūsų vieta. Ir mus tenkina visi vaizdiniai, kuriuos patiriame – dangiški vaizdiniai, visi ten vykstantys dangiški dalykai, mes skaidome, atmintis galinga, mes galime atlikti užduotis, kurių negalime atlikti čia. Ten pastatai yra atviri, atviros bibliotekos. Jos toje būsenoje labai patogios. Užuoatėjus į biblioteką ir atvertus knygą, ten galima atversti žinių knygą. Ten viskas ateina tiesiai į jūsų rankas - jums nereikia skaityti puslapį po puslapio, ten nėra svorio problemų, ten niekas nesilaiko dietų, nes astralinis kūnas neturi svorio, nėra

gravitacijos, kad galėtų tave nustumti žemyn.

Toje būsenoje vyksta tokie reikšmingi patyrimai, kad mes galvojame, jog tai dangus, tai mūsų namai.

Tiek daug žmonių, net daugelis Guru, Dvasinių Mokytojų mums teigia, kad tai yra tai - vieta iš kurios atėjome. Tam tikra prasme jie yra teisūs, nes ateidami į šį fizinį pasaulį, mes ateiname iš ten ir sugrįžtame į ten. Tai yra kūrybinė galia, suteikianti galimybę šiam planui iškilti.

Tačiau turite surasti kai ką daugiau - ko trūksta net ir toje vietoje. O trūksta štai ko... iš kur mintys ateina? Mintys vis dar mums kyla. Mintys kyla šitam kūnui, mintys kyla astraliniam kūnui. Kas yra pirmasis minčių šaltinis. Iš kur jos kyla? Iš kur veikia protas? Žmogiškasis protas, esantis nuolatinėje vertinimo būsenoje, visą laiką kuria blogį ir gėrį. Nuolatos mums sako: tai ir tai yra gerai, o tai yra blogai. Nuolatos atskiria tuos du dalykus, kurie visiškai nesujęs su suvokimo pojūčiais. Iš kur kyla ši teisią sistema? Argi mes vis dar nesame šiuose spąstuose? Net jei jaučiame savo astralinę savastį, vis dar esame mąstymo procesų spąstuose. Procesuose iš kurių funkcionuoja protas. Tad mes vis dar turime eiti šiuo dvasiniu keliu. Tik žmonės, kuriems tai pavyko gali mums padėti ten nueiti. Žmonių, kurie gali mus nuvesti anapus savo astralinio kūno nėra daug tačiau yra. Jų šiame pasaulyje yra pakankamai daug. Galite eiti pas juos, ir jie papasakos, kaip galite nueiti anapus savo sensorinės sistemos, anapus astralinės savasties ir įeiti į savo tikrąją savastį – universalųjį protą, iš kurio sukurti visi protai, iš kur kyla visos mintys. Jie gali jus nuvesti ten. Todėl ėjimo ten procesas yra tas pats. Jūs atitraukiate savo dėmesį į savo astralinį kūną - į astralinio kūno galvą. Įsivaizduokite, kad protas vis dar veikia fiziniame galvoje, protas veikia ir astralinėje galvoje. Kokį kūną beįsivaizduotumėte, nesvarbu kokios formos, jis turi galvą. Jūs suprasite, kad nesvarbu kokie tie kūnai yra - astralinis ar fizinis – visi turi galvą ir atrodo, jog siela, tikra galia, protas – viskas sudėta ten - galvoje. Dėmesio atitraukimo į astralinį kūną procesas yra toks pats – atitraukiate dėmesį nuo suvokimo pojūčių ir atveriate kai ką daugiau. Kai jums pavyks tai padaryti, jūs suprasite, kad protas yra nepriklausoma būtybė, ant kurios uždengti pojūčiai. Pojūčiai nebuvo atskiri, savarankiški – jie tebuvo proto funkcija. Kai jūs atitraukiate dėmesį nuo savo pojūčių, protas tampa jūsų būtybe, kūnu, jūsų savastimi. Mes tai vadiname kauzalinio kūnu. Visų dalykų priežastis yra ten, viską, ką matėme laike ir erdvėje, viskas, kas sukurta laike ir erdvėje, karmos dėsnis - veiksmas ir reakcija, mintys – viskas kyla iš ten, visos patirtys laike ir erdvėje kyla iš ten.

Tiek daug žmonių, nuėjusių į universalųjį protą, sako, kad mes atradome galutinę ribą. Tai yra būtent ten. Kauzalinis kūnas visai nėra kūnas - tai protas. Protas yra kauzalinis kūnas. Proto veikimas priverčia visa tai veikti. Jis turi didžiules atminties saugyklas - jis turi tiek daug visko. Kauzalinė būseną tiek visko apima, kad gali užtrukti milijonus metų norint viską išstudijuoti. Jame yra šviesoraščiai kiekvieno astralinio gyvenimo, kuris galėjo būti sukurtas, jame yra šviesoraščiai kiekvieno fizinio gyvenimo, kurį galėjote turėti. Kaip analogiją galime pasakyti, kad tai tarsi visų iki tol buvusių gyvenimų DVD įrašai, sukrauti į vieną krūvą.

Kaip mes gavome šį gyvenimą fiziniame plane - jį pasirinkome. Mūsų pačių siela, mūsų sąmonė iš ten pasirenka gyvenimą. Negalima parinkti tik vieno gyvenimo, nes dėsniai, kurie valdo fizinį planą, teigia, jog turi būti priežastis, kad ją sektų pasekmė. Astralinio plano dėsniai teigia, jūs turite turėti priežastį, kad turėtumėte pasekmę. Kauzalinio plano dėsniai teigia, jog turite turėti priežastį, kad turėtumėte pasekmę. Ši priežastis ir pasekmė - tai karmos gimimo vieta, apie kurią čia visi kalbame. Ji kyla iš ten. Mes pasirenkame vieną gyvenimą – ši teisinga jėga, sąmonė mumyse parenka vieną gyvenimą, susijusį su praeitais gyvenimais. Šis gyvenimas turi būti susijęs ir su ateities gyvenimais. Mes niekada negyvename tų gyvenimų, pasirinkome vieną DVD ir turime milijonus praeitų gyvenimų ir milijonus ateities gyvenimų. Mes patenkame į jį ir jis tampa tikras. Nes dabar viskas yra atminties klausimas. Atmintis tampa gyvenimu ir mes sakome, jog galime į ją sugrįžti. Tad keliaujama atminties lygmenyje.

Tai nuostabus patyrimas - gebėjimas pamatyti, kad visa mūsų keleto gyvenimų realybė buvo sukurta vienos būtybės, vienos sąmonės būsenos - vadinamos kauzaline būseną. Turite ir kitas nuostabias dovanas, kurios įteikiamas tuo metu. Viena iš jų - tai visi suvokimai, kuriuos patyrėte laike ir erdvėje, neturi būti išskaidyti į matymą, lietimą, uodimą ir t.t. Protas gali suvokti viską vienu metu. Tai didžiulis patyrimas, nepaprasta galimybė patirti mentalinį suvokimą, kuris nepaiso atskirų savaščių atskirtumo. Tai gali būti patiriama tiesiogiai kiekvieno mūsų viduje.

Tai, apie ką aš kalbu, nėra kas nors, sėdintis Himalajuose ir tai patiriantis. Tai yra kiekviename jūsų jau dabar. Kiekvienas čia esantis turi šias patirtis savyje ir mes jomis naudojames, tik esame uždengti

išorinių uždangalų ir negalime to matyti. Negalime to jausti - tai turi būti pajausta. Tai funkcionuoja, nes protas yra veikiantis. Jis mąsto net dabar, jis kuria šias mintis ir turi galios sugerti tiesiogiai mintis. Bet esame atskirti, nes astralinė savastis per suvokimo pojūčius apsupa jį, taip pat patiriame fizinę patirtį kūnu supančiu tai.

Didžiulis patyrimas suvokiamas pasiekus tą stadiją, kurioje iškyla visas gyvenimas. Matyti laiko ir erdvės gimimą yra labai didis patyrimas. Visos mūsų koncepcijos, visa mūsų intelektualinė galia neina niekur toliau anapus laiko ir erdvės. Jeigu nėra laiko ir erdvės mes liaujamės egzistuoti tokie, kokius save pažįstame. Viskas, apie ką galime galvoti, ką galime įsisavinti, viskas, ką galime suprasti yra tik laikas ir erdvė. Kiekviena mintis trunka laike, kiekvienas paaiškinimas trunka laike, visi pokalbiai trunka laike, visos kalbos trunka laike. Todėl kol mes tikime, kad tai yra realybės jos dalyvauja kauzaliniame žaidime.

Tiek daug Mokytojų, Guru, didžių žmonių čia ir sustojo - sakė, jog tai pabaiga. Čia yra pabaiga. Kuriančioji galia kyla iš čia. Tačiau yra keletas, labai mažai žmonių, kurie sako, jog net ir tai nėra pabaiga. Jūs vis dar kalbate apie veikiančius dalykus, kalbate apie veikiantį protą. Tačiau nekalbate apie galią, kuri įgalina protą veikti. Nekalbate apie pačią sąmonę. Jūs kalbate, apie kažką, kam sąmonė suteikia galią veikti. Kas yra sąmonė? Kas yra gyvybinė jėga, palaikanti proto gyvybingumą? Kokia gyvybinė jėga kūno pojūčius palaiko gyvus? Tai turi būti kažkas anapus šių trijų.

Yra keletas, labai mažai žmonių, kurie galėtų pasakyti, jog nė vienas iš šitų nėra tavo *atma*, nėra tavo siela. Tai veikia patys savaime. Tai kūnai sukurti ant jūsų, jūsų siela yra jų viduje. Jeigu norite rasti savo sielą turite eiti anapus proto, anapus laiko ir erdvės, anapus visko, apie ką čia kalbate. Labai mažai žmonių gali nuvesti mus į tikrosios savasties realizaciją. Tikroji savastis yra mūsų nemirtinga siela. Net mūsų protas turi gyvenimo trukmę. Vidutinė proto gyvenimo trukmė yra maždaug trys - penki milijonai metų. Kiti sako, jog - milijonas metų. Tai milijonai fizinio laiko metų. Tad viename prote, nešančiame tam tikrą atminties rinkinį, turime keletą astralinių kūnų inkarnacijų, kiekviename astraliniame kūne turime keletą fizinių kūnų inkarnacijų. Tai labai ilgai vykstantis laiko ir erdvės procesas. Ir vis tik, viskas yra tiesiog sukurta universalaus proto. Todėl nėra laiko ir erdvės - viskas buvo sukurta. Visos šios iliuzijos paverstos realybe. Kai kurie žmonės sako, kad visa tai *maja - mythia*. Induistai šį žodį „maja“ bando versti - „iliuzija“. Tai nėra teisingas vertimas. Maja, verčiant pažodžiui gali būti iliuzija, bet tai nėra tikroji iliuzija, nes iliuzijos atveju, mes žinome, kad tai iliuzija. Čia mes ją laikome tikra. Kaip mes galime tai išversti, kai ji atrodo tikroviška.

Leiskite paaiškinti. Jei aš sapnuoju ir sapne matau puodelį vandens – tokį, kaip šis. Paragauju - labai skanu. Paliečiau puodelį, paragavau – buvo geras potyris. Tuomet prabundu. Nėra puodelio, nėra vandens, bet skonis likęs. Patyrimas vis dar egzistuoja. Kaip tai įvyko? Juk nėra puodelio, nėra vandens, bet liko potyris. Kas buvo tikra - potyris ar puodelis? Tikras buvo potyris, o ne puodelis. Toks yra tikslus *majos* vertimas. *Maja* reiškia, kad potyris yra tikras, tačiau dėl šitų dalykų jūs galvojate, kad potyris nėra tikras. Potyriai visada tikri. Turime tikrą patyrimą, jūs negalite to paneigti, nes patiriate jį. Negalite sakyti, kad potyris yra iliuzija. Patyrimas yra tikras, bet tai, kas galvojame, jog yra patyrimo priežastis, nėra tikra. Tai yra *maja*, tai yra iliuzija. Iliuzija - tai realus potyris, sukurtas netikrų dalykų, iliuzijos. Ir laikome juos tikrais. Kai prabundate, patyrimas dar yra.

Šią popietę, jeigu turėsime laiko (tikriausiai turėsime) mes atliksime keletą pratimų, kad pamatytume, kaip tai veikia. Kaip mes galime patirti, nors dalykai realiai neegzistuoja. Tuo metu galvojame, kad jie iš tiesų yra. Tačiau kai pradingsta, patyrimas lieka. Tai yra tikroji Kūrinių prigimtis. Kūrinių - tai į DVD instaliuoti potyriai, kurie buvo tikri. Kai grojame šį DVD, potyriai yra tikri ir visą pasaulį, sukurta aplink mus, mes laikome realiu. Tai puikus būdas. Puikiai padaryta. Nematau, kaip būtų įmanoma dar tobuliau. Pasaulis buvo sukurta kaip tobula technologija, kad galėtumėte tikrus patyrimus instaliuoti į objektus ir daiktus, kuriems nereikia egzistuoti ir vis tik jie tampa tikrais dėl patyrimo, kuris buvo tikras. Patyrimas tampa sąmoningu patyrimu. Sąmonė generuoja visus potyrius ir pasaulį daro tikru. Tai koncepcija, kuriai suprasti reikia truputį laiko, bet verta žinoti, kaip visa tai buvo sukurta, kaip pasaulis buvo sukurta. Nereikia jokių akmenų ar plytų pastatams pastatyti. Galite pastatą statyti kurdami tikrą potyrį, tuomet akmenys ir plytos taps realūs. Tai prieštarauja mūsų įsitikinimams.

Tai kitas filosofų sprendžiamas klausimas: ar medis egzistuoja, todėl, kad jį matau, ar medis yra tikras, todėl aš jį matau? Šis klausimas keliamas vėl ir vėl, kad suprastume pačios sąmonės prigimtį. Ar būtini daiktai, prieš juos patiriant, ar juos suvokiame, ir todėl jie tampa tikri? Kuris būdas teisingas? Žmonės pasaulyje, laike ir erdvėje sako: vadovaukitės priežasties ir pasekmės dėsnio. Tai, kas pasireiškia pirma, turi būti priežastis, o tai, kas nutinka vėliau - pasekmė. Jeigu pirmiausia prieš jus atsiranda medžiai, po to juos matote, tada medžiai yra tikri. Bet jei juos pirmiausia matote, ir po to jie pasidaro, tada jie - netikri. Tada matymas yra tikras, o medžiai - netikri. Tačiau kai buvo išmatuota, kas pasirodo pirma, jie suprato, kad abu dalykai yra identiški. Niekas nepasirodo pirma, niekas - vėliau. Medžiai ir medžių matymas pasireiškia vienu metu. Tarp šių dviejų nėra net sekundės tarpo. Jie niekaip negalėjo atrasti, kas yra tiesa - ar medžiai yra tikri, ar medžių matymas. Kas pasireiškia pirmas? Tikėjusieji, kad medžiai yra tikri, buvo vadinami materialistais. Jie nuolatos sakė: „ne, daiktai turi būti tikri, kad galėtume juos matyti“. Kiti tikėjo, kad medžių matymas yra tikras, todėl ir medžiai pasirodo priešais jus. Tą, kas kuria tikrumo jausmą, galima paliesti. Tai kitas suvokimas, kitas pojūtis. Galite naudotis penkiaais pojūčiais, kad nuspręstumėte, kas yra tikra, o kas – ne. Visi penki pojūčiai veikia vienodai. Tad jūs bandote daryti sprendimą toje pačioje sistemoje, kurioje niekada neatrasite tikrovės. Tai panašu, kad jūs sapnuojate ir sakote: „aš matau medį“ ir klausiate: „ar galiu jį paliesti“. Taip, jūs galite jį liesti - jis tikras. Tada galite paklausti dešimties kitų žmonių sapne: „ar jūs taip pat matote medį?“ Jie atsako: „taip“. Prabudę jūs suvokiate, kad nei dešimt žmonių nei medis nebuvo tikri. Tad gauti realybės patvirtinimą, naudojantis to paties proceso, to pačio lygmens elementais niekada nėra tikra. Būtent tai mes bandome daryti. Mėginame apibrėžti realybę žiūrėdami iš to paties sąmonės lygmens. Tik tada, kai prabundame, suprantame, kad tai buvo sapnas. Niekas, būdamas sapne, negali pasakyti, ar tai sapnas, ar ne. Tie, kas sakė, kad sapnas: „tai sapnas“. Daugelis mūsų sapnuojame tokius sapnus. Sapne jaučiame, kad tai sapnas. Ką jūs darote?- bandote pasakyti tiems žmonėms: „žinote, aš žinau, kad tai sapnas.“ Bet žmonių ten nebuvo. Kai prabundate, jūs niekam nepasakojate, kad sapne žmonėms sakėte, jog tai sapnas. Nes žinote, kad žmonės buvo tokios pačios sapniškos prigimties - tokie patys sapno veikėjai, kaip ir medžiai, kiti reiškiniai. Štai kodėl tokiu būdu neįmanoma rasti realybės.

Realybė pažįstama tik tada, kai prabundama iš vieno lygmens į kitą. Kai prabundate, žinote, kad tai buvo sapnas. Nėra kito būdo nustatyti, kas tikra, o kas ne, išskyrus prabudimą iš vieno lygmens į kitą. Šis meditacijos procesas, apie kurį kalbame - tai dėmesio atitraukimas tam, kad išeitume į kitą lygmenį, panašus į prabudimą. Kai prabundate suprantate, kad tai, ką manėte esant tikra, buvo sukurta. Tačiau patyrimas buvo tikras. Patyrimas sąmonėje, kūrė daiktų realumą, o tai ir yra majos reikšmė.

Yra žmonių - labai mažai žmonių - didieji Mokytojai sakė, kad tokius žmones galima suskaičiuoti ant rankos pirštų. Yra tiek mažai jų, kurie gali mums pasakyti, kad net protas - universalusis protas yra tik uždangalas, tik iliuzija. Karma taip pat yra iliuzija. Visas spektaklis yra iliuzija, kurią stebėjo, gyveno tyra ir paprasta sąmonė, kuri yra mūsų tikroji *atma*, mūsų tikroji savastis. Kad tai padarytumėte, turite eiti anapus proto. Turite už savęs palikti net kauzalinį kūną ir protą. Metodas toks pats: eikite į savastį, kuri veikia proto viduje. Prote atsitraukite į tyrą sąmonę ir prabusite lygmenyje, kur viskas sukurta sąmonės.

Vienintelė materialumo apraiška, kuri viską kuria, vienintelė medžiaga, kurios reikia kūrimui, yra sąmonė. Sąmonė - tai galia, kuri jeigu norite būti sąmoningi, tampa realybe. Patyrimas įdiegtas sąmonėje, pati sąmonės prigimtis - tai sąmoningumas, tai yra suvokimas. Šis suvokimas sąmonėje kuria norimą suvokimą. Jis turi visiškai laisvą valią kurti bet ką. Mūsų sąmonės totalumas yra tikrasis kūrėjas. Tikrasis kūrėjas nėra kažkur išorėje. Tikrasis kūrėjas - tai supratimas, kad šie uždangalai, dengiantys mus ...einant už fizinio kūno uždangalo, už astralinio kūno, sensorinio kūno dangalo, už proto dangalo, ir atradimas, kad esame tyra sąmonė – sąmonės vienetas. Atrandama savo siela. Tuomet atrandamas sielos individualumas, kad vienas vienetas taip pat yra dangalas, tai taip pat yra iliuzija. Atrandama, kad totalumas yra vientisa sąmonė, kuri niekada nebuvo atskirta, niekada pažeista, niekada nebuvo pakeista. Ir visas spektaklis vyksta joje. Tai aukščiausia realybė.

Yra žmonių - labai mažai žmonių, kurie gali mus nuvesti į tą būseną. Ne ateinančiame gyvenime, o tiesiog dabar - šiame gyvenime. Jie teigia, kad šis procesas pasiekiamas dabar. Tai didžiulė mums suteikta dovana, kad mes galime turėti šias patirtis būdami fiziniame kūne, padengtame visais kitais. Nes šis fizinis kūnas yra geriausia, kas kada nors buvo sukurta. Tai kūrybos viršūnė. Nėra nieko į jį panašaus.

Fizinis kūnas turi centrus – energijos centrus ir sąmonės centrus. Tai paneigia apibūdinimus, nes nieko šiame pasaulyje neegzistuoja kaip jis. Jokia gyvybės forma to neturi – joks gyvūnas to neturi, joks paukštis, medis to neturi... Joks angelas to neturi, net dievas, valdantis visą visatą, to neturi, ką turi žmogaus kūnas fiziniame pasaulyje. Tie kūno centrai yra nuostabūs. Fizinio kūno akių lygmuo yra skirianti linija. Žemiau akių funkcionuoja energija. Už akių ir virš akių funkcionuoja suvokimas, sąmoningumas. Žemiau akių yra šeši centrai. Šeštasis atsiveriantis akių srityje. Už akių yra šeši centrai, kurie veda į skirtingus atsivėrimus, sąmonės prabudimus. Dar yra šeši centrai, kurie yra anapus proto, kurie mus nuveda į tikruosius namus, kuriuose egzistuoja Kūrinių totalumas, kur egzistuoja sąmonės totalumas. Visa tai galima atverti vien tik sutelkus dėmesį į tuos centrus. Koks nuostabus dalykas - mums nereikia palikti savo kūno ar kur nors eiti. Tai veikia - kad pamatytume, kas yra realybė, kad galėtume surasti, kas mes esame. Tai yra įmanoma kūnui funkcionuojant čia. Astralinis kūnas veikia mūsų viduje, protas veikia viduje, sąmonė valdo visas sistemas. Jiems visiems veikiant, galime prisiliesti prie tų centrų sutelkę savo dėmesį ir patirti visas patirtis, taip pat ir kaip pasaulis buvo sukurtas, koks yra mūsų buvimo čia tikslas.

Tai svarbus klausimas - koks viso to tikslas? Kodėl tai sukurta, kodėl sąmonė tai suprojektavo? Atsakymas labai paprastas - kad geriau patys save patirtume. Štai toks protinis pratimas - tarkime, jūs įsivaizduojate, jog patys esate sąmonė, ir norite žinoti, kas jūs esate. Sakote, kad esate palaimos būsenoje. Kaip jums suprasti, jog esate palaimos būsenoje. Eikite į būseną, kurioje nėra palaimos ir sugrįžkite - tada žinosite, kas yra palaima. Jeigu kas niekada nėra patyręs skausmo, jis nežino, kas yra malonumas. Visas šis pasaulis veikia per priešybių poras. Jeigu nebūtų priešybės, abu dingtų. Imkime paprastą pavyzdį apie šviesą ir tamsą. Mes matome šviesą ir žinome, kad tai yra šviesa. Įsivaizduokite, kad niekada nematėte tamsos, tuomet jūs nematote ir šviesos. Ar kada pagalvojote, kad bet kokia patirtis, kurią esate patyrę, yra paremta priešybių poromis - dualumo principu.

Tačiau čia, sąmonės totalume nėra jokio dualumo. Kaip galime sukurti dualumą? Mes sukuriame dualų pasaulį ir tai tampa dualumu vietai, kurioje nėra dualumo. Tai nuostabus būdas patirti save. Geriausias būdas patirti savo realybę, tai sukurti anti-realybę, kad nedėrėtume su ja.

Dėl to kuriamos istorijos, jų daug parašyta. Kabiras buvo vienas iš jų, kuris parašė knygą, pavadintą Abyrum Saghar. Tai šventojo Kabyro pokalbis su savo mokiniu Karamdhas. Šiame pokalbyje jis kuria Kūrinių istoriją. Jis sako, kad nėra jokios galimybės paaiškinti dalykus, kurie yra nepaaiškinami, nes visi paaiškinimai vyksta laike ir erdvėje. Tačiau gali pateikti užuominų sukurdamas istoriją. Tai įprastas metodas aiškinti dalykus naudojantis parabolėmis, istorijomis. Jis aiškina, kad tikrieji mūsų namai yra viena tikroji būtis – Sat Purish. Egzistuoja viena tikroji būtis, viskas yra tikrojoje būtyje, nieko nėra jos išorėje. Visa Kūrinių yra tikrojoje būtyje. Bet Tikroji būtis yra viena - jei galima pavadinti viena. Kai nėra su kuo lyginti, jei nėra ko nors daug, negalime sakyti, jog viena.

Pirmiausia, turime daug – pirmas puslapis atsiverčia. Norint būti vienu, vienišu, vienu, turi būti daug. O kur tas vienas yra – daugyje. Taigi dabar mes turime daugį - daug taip vadinamų sielų. Vienas yra vienas, vienas Kūrėjas – sąmonės totalumas, visa ko totalumas. Nieko nėra, kas būtų išorėje. Tad yra daugis to vienio viduje. Tą daugį galime vadinti sielomis. Atma - tai siela, o par-Atma – tai vienis.

Tad atmos - sielos gyvena daugyje. Jos tiesiog gyvena vienos kitose. Kokią erdvę jos ten turi? - jos neturi erdvės, bet kažką panašaus. Tad yra daugis vienyje. Tai, kas buvo daugis dabar tampa vienetais to paties dalyko, kuris yra daugis. Tas dalykas - reiškinys buvo sąmonė - nieko daugiau ten nėra. Tad jie tampa sąmonės vienetais. Tad šios sielos tampa sąmonės vienetais. Ir dabar patiria buvimo vieni džiaugsmą, palaimą. Daugis patiria buvimo vieni džiaugsmą ir palaimą. Tada kai kurios šių sielų sako: „eikime ieškoti nuotykių. Mes čia buvome visą laiką. Čia nėra laiko, nes esame amžinybėje, užrakintos vienyje. Pažiūrėkime, gal ką nors sukursime amžinybės išorėje – laike, ribotame laike.“ Tad jos įmontavo savyje laiko mašiną, vadinamą protu. O protas kuria laiką ir erdvę. Ir tada jas išsklaido. Jos patiria puikias patirtis - praeitis, dabartis, ateitis. Ar gi ne puikus patyrimas yra praeitis, dabartis, ateitis, kai nebuvo nei praeities, nei dabarties, nei ateities.

Kartais aš stebiuosi, jog mes manome, kad tai tikra. Pagalvokite apie tai – ar iš tiesų egzistuoja dabartis? Mes gyvename tik „dabar“- mokytojai mums liepia gyventi „dabar“. Kur dar mes gyvename? Kas nors klausia: „kur tu gyveni?“ Ar aš gyvenu praeityje, ar ateityje. Mes visi nuolatos gyvename dabartyje.

Nėra kitos vietos, kur galėtume gyventi, kito laiko išskyrus „dabar“. Mes visi gyvename dabar. Tad, kiek yra dabar. Kiek laiko yra „dabar“. Ar viena sekundė? - ne, ne, tai per daug - tai jau praeitis. Kai sakau „dabar“, tai jau baigėsi, jau praeitis, aš net negaliu „dabar“ pasakyti dabar. Net negaliu naudoti žodžio kalbėdamas dabar. Laikas, kuriame gyvename kalbėdami neturi laiko net kalbėjimui. Tai kada aš kalbu? Ar dabartyje? Dabartis yra labai netikslus terminas, apibūdinantis ką tik praėjusią praeitį. Jis iš tikrųjų neapibūdina dabarties. Dabartis neturi laiko. Ji neegzistuoja. „Dabar“ neegzistuoja. „Dabar“ yra iliuzija. Dabartis yra iliuzija. Mes praeitį vadiname dabartimi. Jei nėra dabarties - taip vadiname praeitį - iš kur tada ateina praeitis?

Gerai, tarkime, praeitis sudaryta iš atminties. Įsivaizduokite, jūs neturite atminties - ar jūs suvoksitė, kad nėra praeities? Jeigu mes neturime atminties, mes neturime ir praeities. Praeitis yra atminties kūrinys. O kaip su ateitimi? Gal yra kažkas, kas vadinama ateitimi? Jei iš visų žodžių išimame tris žodžius: viltis, baimė, laukimas. Jei liaujamės tikėtis, bijoti ir laukti - ateities nėra. Ateitis yra sukurta. Visa ateitis sukurta iš šių trijų proto funkcijų. Jeigu nesitikėsime, nebijosime ir nelauksime - ateities visiškai neliks. Terminas „ateitis“ pradinga iš žodynų. Ar mes tai suvokiame. Tam, kad tikėtumėmės, kad bijotume (tai yra proto išraiška – tai mintis), tam, kad tikėtumėmės, bijotume, lauktume - visa tai yra tas pats - tikėjimasis yra teigiamas, baimė - neigiama, laukimas - neutralus. Tam, kad galėtume visa tai daryti mums reikia laiko. Todėl, kai tikimės - esame praecityje, kai bijome - esame praecityje, kai laukiame - esame praecityje. Tad, tai, ką vadiname dabartimi yra praeitis, tai ką vadiname ateitimi yra praeitis. Visa praeitis - tai atminties sukurta praeitis. Stebėtina, kad vienintelis žodis, kurį gyvendami laikome tokiu tikru, yra iš atminties. Todėl, kai kalbame apie DVD, kuriuos imame iš kauzalinio plano – tai tiktai atminties paketai. Jie buvo instaliuoti į atmintį, atkurti iš sąmonės, paskleisti laike ir erdvėje, o mes gyvename toje praecityje, dabartyje ir ateityje. Kokioje didžioje iliuzijoje mes visi dabar gyvename. Pamiškite kitas iliuzijas. Laiko iliuzija yra pati didžiausi iliuzija, kurioje dabar gyvename.

Tačiau pastebėsite, kad einant anapus viso to, kalbant apie sielas - daugį vienyje – jos nusileidžia į laiką ir erdvę - gyvena čia. Ir patiria priešybes - skausmą, kančią - kurios nėra tikros, bet atrodo kaip tikros. Ir kai sugrįžta, jos daug daugiau vertina pirmą pradę būties būseną. Jos negali vertinti to, ką turi, kol nepamato priešybės. Pats Kūrinijos tikslas - pats atėjimo čia tikslas nėra sukurti blogį, vargą ir skausmą, bet patirti jį ir prabudus suvokti: ačiū Dievui tai buvo sapnas. Prabusti būsenoje, kurioje galime daug labiau vertinti.

Knygose, kurias parašė mistikai, aiškinama, kad kai sielos, kurios nusileido į šias patirtis fiziniame, astraliniame ir kauzaliniame pasaulyje, sugrįžta į tikruosius namus, jos taip džiaugsmingai šoka, kad kitos sielos, kurios nebuvo išėję nesuvokia, kas tokio ypatingo nutiko su jumis. Jie naudojo du skirtingus terminus, šioms sieloms apibūdinti. Sielos, kurios niekada nebuvo išėję, vadinamos Bans. O sielos, kurios buvo išėję ir sugrįžo, vadinamos Hans. Hans sielos taip džiaugsmingai šoka - daug labiau nei Bans, kurios yra pastovioje palaimos būsenoje, ir klausia, kas tokio ypatingo nutiko su jumis? O Hans sielos sako: „jūs nežinote, ko neturite. Jūs net nežinote, ką turite.“

Reikalas tame, kad jei žiūrėsite į didelį paveikslą - į didžiausią paveikslą – ne kokį mažą paveikslėlį, jūs negalite žiūrėti į vieną Kūrinijos dalį ir sakyti: aš sužinau atsakymus. Jeigu žiūrėsite į didelį paveikslą, jame rasite visą Kūrinijos tikslą. Mes einame į sapnų būsenas, kad patirtume patirtis, kurios mums suteikia prabudimo būsenos įvertinimą. Mes suprantame prabudimo būsenos džiaugsmą. Nes galiausiai, visa ko esmė - tai aukščiausia laimė, kurią galime patirti. Manau, jog laimė - tai labai subtilus terminas. Žmonės gali būti laimingi dėl mažų dalykų, žmonės gali būti laimingi dėl didelių dalykų. Tad mes nežinome, kokie yra laimės lygmenys. Tačiau aukščiausiam laimės lygmeniui nusakyti net nėra naudojamas žodis „laimė“, tam naudojamas žodis „palaima“. Palaimos būseną yra aukščiausia laimė. Tam kad įvertintų ir tikrai patirtų palaimos būseną – sielai, sąmonei labai naudinga patirti kitas patirtis ir grįžti. Todėl, tai ko dabar ieškome - tai vienišos sielos ieško realybės. Gerai, sakome, mums jau pakanka viso to, mes atėjome, kad tai patirtume, ir mums jau pakanka - laikas grįžti. Laikas grįžti į pradinę būseną - į tikruosius namus. Tą grįžimo metodą mes galime naudoti būdami žmogaus pavidale. Susitikdami su įvairiais energijų centrais ir sąmone, suvokimo centrais, mes galime patirti visas išties Kūrinijos patirtis. Sunku patikėti, ką vadiname Kūrėju. Žiūrime į dangų ieškome Dievo? Aš matau taip besimeldžiančius žmones, pažiūriu aukštyn ir klausiu, kur jūs ieškote Dievo? Dievo nėra išorėje. Kūrėjas, išties Kūrinija, visas Kūrinijos šaltinis yra viduje. Mes ieškome išorėje, nes tai buvo tik

priemonė patirti materialų pasaulį laike ir erdvėje. Kaip galime būti taip stipriai prisirišę prie šios patirties.

Žiūrime filmą ir galvojame, kad herojai yra ant ekrano... ant ekrano nieko nėra - tai šešėliai. Kur yra tikri dalykai? Tikri dalykai yra už mūsų – ne priešais mus. Žinome, kad niekas neatsisuka atgalios – „leiskite pažiūrėti, iš kur visa tai atsiranda.“ Tai šviesa, sklindanti iš projektoriaus, praeinanti pro juostą, kuri iš anksto buvo įrašyta ir pro kurią matome šešėlį. Mūsų dėmesys sutelktas į šešėlį, sutelktas į ekraną. Mes net pamiršime, kad už mūsų yra projektorius. O tai identiška situacija - sąmonės šviesa yra mūsų viduje. Kurioje suformuotas iš anksto nuspręstas, iš anksto nufilmuotas mūsų gyvenimo vaizdas, kuris išeina išorėn pro mūsų suvokimo pojūčius ant daugiadimensinio ekrano, kurį matome išorėje šiame pasaulyje... nėra jokio skirtumo. Jeigu pažvelgsite atgalios, pamatysite visų čia vykstančių patyrimų šaltinį. Ta pati situacija. Kodėl mes turime žiūrėti atgalios? Todėl, kad pavargome nuo viso šito.

Vienas žmogus atėjo pas mane ir sako: „tu sakai grįžkite namo, darykite tai ir tai. Aš čia esu labai laimingas - kodėl turėčiau grįžti?“ Aš jam sakau, „negrįžk, mėgaukis. Šis kelias nėra skirta tau. Šis kelias nėra skirtas tiems, kurie yra laimingi, džiaugiasi. Eik ir mėgaukis - tavo laikas dar neatėjo. Kai ateis tavo laikas, pats pajusi, kad jau viso to pakanka.“ Po savaitės tas vaikinys sugrįžo pas mane. „Mano gyvenimas blogas, tas ir tas mane paliko, tas negerai, anas negerai“ - pradėjo pasakoti visokias emocijas problemas. Kartais atrodo, mes bandome save nuraminti, sakydami, kad viskas čia yra gerai. Tiesa ta, kad ne viskas yra gerai. Tiesa ta, kad čia skausmo ir malonumo santykiuje, laimės ir nelaimės santykiuje atrodo, jog vyrauja nelaimės. Tai ir yra priežastis. Nors iš tiesų viskas labai subalansuota - nelaimės ir laimės šiame pasaulyje yra vienodai. Tik mes to nejaučiame. Priežastį paaiškino anglų rašytojas Oskaras Vaildas. Esė apie kančią jis sako: kančia yra vienas ilgas momentas. Kai kenčiate laikas išsitępia, pailgėja. Kai esate laimingas, laikas susitraukia, prabėga labai greitai, kai jaučiatės gerai – valanda prabėga kaip penkios minutės. Jūs esate nelaimingas – penkios minutės atrodo kaip valanda. Nors šiame pasaulyje laimė ir nelaimė yra lygios, laimę patiriame mažiau laiko, o nelaimingumą – ilgesnį laiko tarpą. Todėl sakoma, kad čia yra nelaiminga vieta.

Kai suvokiame, kad mūsų nelaimingumas jau nepakeliamas, norime iš to išeiti. Tačiau išėjimo durys yra spąstai. Mes nuolatos sukamės ratu šiuose spąstuose – stengiamės čia rasti laimę, mėginame kurti santykius, bandome susidraugauti, rasti draugiją. Tačiau pamirštame, kad niekas iš jų negali pasiekti mūsų sielų. Visi čia esantys prašo gilių santykių - tačiau anksčiau ar vėliau supras, kad ne to ieškota. Tai, ko mes ieškome yra mūsų pačių tiesa, tai mūsų pačių savasties draugija - savastis kuri yra geriausias mūsų draugas. Mes negalime matyti savo savasties, mes matome dangalus. Kaip galima savo pačių viduje pamatyti savastį, kai negalime atitraukti dėmesio ir ši pasaulį laikome tikru. Būdas yra. Tai mūsų savastis, kurianti išorines patirtis, kuria ir mūsų pačių patirtį išorėje. Kaip tai daroma? Kitos žmogiškos būtybės forma. Tame pačiame lygmenyje - žmogiškajame lygmenyje. Fiziniam lygmenyje, kuriame mes visa tai galime pasiekti. Tas žmogus ateina į mūsų gyvenimą ir atrodo, kad žino apie mus daugiau, nei mes. Tai mums kelia jausmą: kaip tas žmogus žino tai, ko aš nežinau? Nes šis žmogus yra mūsų tikrosios savasties projekcija. Toks asmuo vadinamas tobulu gyvu Mokytoju. Tobulas gyvas Mokytojas iš tikrųjų nėra mokytojas. Jis neatėjo čia, kad aiškintų – tai daro daug žmonių. Jis ateina kaip jūsų savasties projekcija, kad nuvestų jus į savastį. Todėl tobulo gyvo Mokytojo darbas nėra keisti pasaulį, gerinti pasaulio sąrangą, inicijuoti naujus judėjimus, agituoti, bet grąžinti sielas ten, iš kur jos yra projektuojamos į išorę - nuvesti atgal į tiesą. Todėl tobuli gyvi Mokytojai mūsų viduje yra projektuojami išorėje. Kas tai įrodo? Kai įeiname į meditacinę būseną, suvokiame, jog žmogus, kuris, manėte, yra jūsų išorėje, iš tiesų yra jūsų viduje. Galite susitikti su tuo žmogumi viduje. Draugystė su tuo žmogumi tampa geriausia draugyste, kokią kada nors esate turėjęs išorėje ir viduje. Ta draugystė tęsiasi visos dvasinės kelionės metu, per totalumą, per visą jūsų kelionę į tikruosius namus. Todėl tikrieji namai, kuriuos randate, yra jūsų savastis - tikroji savastis, kurios visą laiką ieškote kaip savo draugo. Argi ne nuostabus būdas buvo sukurtas? Puiku, kad būdami ieškotojai galime rasti tokį žmogų. Ieškotojo kvalifikacija – nieko daugiau, tik ieškoti. Tobulo gyvo mokytojo kvalifikacija - nieko daugiau tik visada būti susijungus su tuo sąmonės lygmeniu visais laikais būnant žmogaus kūne. Jeigu tobulas gyvas Mokytojas turi medituoti, kad ten nueitų – jis, akivaizdu, vis dar bando rasti. Savo meditacinėse patirtyse mes einame nuo vienos stadijos prie kitos. Tobulas gyvas Mokytojas žmogaus pavidalu yra visose stadijose visą laiką, kol jis būna čia. Todėl jis veikia visuose lygmenyje tuo pačiu metu. Tai yra

didžiulis skirtumas. Jis nesako, jog yra mokytojas, meistras, kad atėjo su tikslu. Jis yra tavo draugas. Jis atėjo atsiliėpdamas į tavo kvietimą, į tavo ieškojimą. Vienintelė paslaptis - ieškoti. Jums nereikia ieškoti šaukiant garsiai - ieškokite savo širdyje. Ir kaip toks paprastas žmogus, kaip jūs, jus suras? Jeigu negirdi jūsų ieškojimo, negali būti tobulas gyvas Mokytojas. Jeigu gali girdėti, turi veikti pagal šios visatos dėsnius, kad jus rastų. O metodas, pagal kurį jus randa vadinasi atsitiktinumas. Tą žmogų rasite atsitiktinėmis priemonėmis. Būkite tikri, kad pradžioje protas, kuris turi gebėjimą kurti abejones ir baimę, tai ir darys. Tačiau besąlyginė meilė, tekanti iš tobulo gyvo Mokytojo abejones ir klausimus nugalės. Niekas nenugali proto, išskyrus besąlyginę meilę. Kai vyksta toks patyrimas protas nutildomas. Kitaip protas nuolatos sakys: „aš turiu dar klausimų, aš turiu dar klausimų, aš turiu išsiaiškinti.“ Tobulas gyvas Mokytojas nugalės visus šiuos dalykus.

Aš dalinuosi su jumis visomis šiomis patirtimis, nes viskas priklauso nuo jūsų. Esate ieškotojai, todėl atsidūrėte čia. Iš aš ieškojau - galbūt visą gyvenimą, nes tai nėra vienos dienos dalykas... ieškojimas trunka ištisus gyvenimus - žmonės patiria patirtis ištisą vieną ar kitą gyvenimą ir kai ateina teisingas laikas jie atsiduria studijoje, kai reikia grįžti ir rasti savo tikruosius namus. Aš tikiuosi, kad jūs visi turėsite progą sutikti tobulą gyvą Mokytoją ir sugebėsite pasiekti tai, ką iš tikrųjų jūsų sielos nori pasiekti - grįžti namo ir patirti viską, apie ką aš jums pasakojau.

Mes turėsime trumpą klausimų ir atsakymų sesiją. Man perduotas žmonių sąrašas, kurie nori pasikalbėti. Jeigu duosiu interviu visiems žmonėms, esantiems sąrašė, turėsiu kalbėtis iki vėlyvo vidurnakčio. Čia tiek daug jūsų, mano senų draugų, kurie anksčiau esate ėmę daug interviu. Todėl pamaniau, gal reikia suteikti galimybę tiems, kurie anksčiau neturėjo progos susitikti su manimi asmeninio pokalbio.

Nusprendėme pradėti nuo tų, kurie atvyko iš toli, iš užjūrio, kurie neturėjo galimybės anksčiau su manimi susitikti ir atvažiavo būtent dėl to.

Jei po to dar turėsime laiko, kviesime kitus iš sąrašo. Tie, kurie galbūt šiandieną negaus laiko (dabar mes turime taisyklę), jų pavardes užrašysime sąrašo viršuje kitam susitikimui. Tad jie nepraras galimybės gauti kitą interviu. Tikiuosi, kad tai patenkins visus.

Labai jums dėkoju už kantrų klausymąsi.

Ar kas nors turite klausimų?

Pirmas klausimas:

Man labai rūpi žlugdanti aplinkos padėtis ir socialinis neteisingumas. Žmonijos vaidmuo sukeliant tas problemas. Jeigu esu dvasinis ieškotojas, kaip turėčiau elgtis su šiomis problemomis?

- Kai esame šiame pasaulyje į visas problemas reaguojame su visu uolumu, dėdami visas pastangas, nes esame spektaklio dalis. Kai vaidiname scenoje mes neatsiribojame nuo scenarijaus. Savo veiksmus atliekame kiek galime geriau. Net ir žinodami, kad esame ieškotojai, o visa tai - iliuzija, mes atliekame savo vaidmenį kaip geri aktoriai geroje scenoje. Todėl turime atlikti savo vaidmenį, padėdami spręsti aplinkos apsaugos ir socialines problemas.

Kitas klausimas:

Prašau, smulkiai paaiškinkite ir patvirtinkite, kad jūsų a) meditacinė technika padės man pasiekti mano tikslų: išvalyti savo mintis, kalbą ir veiksmus, kad aš galėčiau susiderinti su tikrąja savo prigimtimi, kuri yra visiškai tyra ir b) kaip tai padaryti?

- Maniau, kad visą laiką apie tai ir kalbėjau. Bet jums kalbant apie tyrumą, turiu pasakyti, kad tik siela, dvasia yra tyra. Į visa kita yra primaišyta tam tikrų netyrumo elementų. Mums judant tolyn nuo savo sielos, netyrumas didėja. Kai einame savęs link, savo sielos link, tyrumas iškyla. Tyrumas yra mūsų siela, mūsų sąmonė. Ačiū.

Kitas klausimas:

Ar šios meditacijos kelias yra greičiausiai vedantis į tikruosius namus ar yra kitų kelių. Ar einant šiuo keliu mums reikia tobulo gyvo Mokytojo iš viršaus - jeigu taip, kas tas mokytojas šiandien gali būti?

- Taip, tai yra greičiausias kelias šiame amžiuje. Šis amžius vadinamasis geležies amžiumi arba *kali juga*. Jame yra tiek daug trukdžių, tad šis kelias turi dvi dalis. Viena dalis, kai dėmesį sutelkiame anapus, ir dalis, kai esame traukiami sąmonės garso. Tai yra du jo aspektai. Tai yra greičiausias šiuo metu pasiekiamas kelias, vedantis mus į tikruosius namus. Daug kelių nuveda mus pusę ar ketvirtį kelio. Nėra žalos keliaujant tais keliais ir nuėjus dalį kelio laukti tobulo gyvo Mokytojo, kuris galės nuvesti aukštyn. Tobulas gyvas Mokytojas mus nuveda į tikruosius namus. Bet yra daug mokytojų, kurie gali mus nuvesti pusę kelio. Tačiau kol mes einame į vidų ieškodami savo tiesos, einame teisinga kryptimi. Jeigu kas nors sako, kad tiesa gali būti rasta kalno viršūnėje, upėje ar kitoje išorės vietoje, mes neiname teisinga kryptimi. Tai gali ilgai užtrukti. Einant į save yra keletas kelių, kuriais mes einame arba dalį kelio, ar didžiąją jo dalį.

Tobulas gyvas Mokytojas mus nuveda visą kelią.

Kitas klausimas:

Jei siela tik klauso, o protas tik kalba, o sąmonė tik klauso ir tik sąmonės - kaip siela bendrauja su protu?

- Siela naudojasi protu bendravimui. Visas bendravimas, įskaitant su savimi, atliekamas protu. Bendravimas yra mentalinis aktas. Todėl siela yra klausytoja, ne girdėtoja. Yra skirtumas tarp girdėjimo ir klausymo. Girdėjimas - tai kalbos girdėjimas laike ir erdvėje. Klausymas yra anapus to. Todėl siela yra klausytoja, o protas naudojamas kalbėjimui. Tai visas bendravimas, kurį siela nori atlikti naudodamasi protu. Protas išverčia į kalbą ir kalba. Kalba yra labai vietinio pobūdžio bendravimo elementas fiziniame pasaulyje. Mes niekur kitur kalbos nevartojame išskyrus fizinį pasaulį. Turime keletą kalbų. Nustebsite, bet jei eisite žingsnį aukščiau į astralinį planą, jame žmogus gali kalbėti graikų kalba, o kitas, jos nemokantis, supras. Nes perteikiama reikšmė, o ne kalba. Kalba - tai tik simboliai, kalba - tai fonetiniai simboliai, tik garsai, iš kurių sudaryti žodžiai, kalba. Todėl jie tinkami naudoti tik fiziniame pasaulyje. Žmonės turi telepatines patirtis net šiame fiziniame pasaulyje. Telepatinės patirtys, tai ne fizinis kalbos naudojimas. Jei telepatiškai bendrausite su kuo nors viena kalba, kurios kitas nemoka, būsite suprasti, nes tai astralinis bendravimas. Bendravimui kylant aukščiau, jis darosi kitokio pobūdžio: klausymasis ir kalbėjimas tampa kitokio pobūdžio. Tačiau mes kalbame apie bendravimą protu, kuris čia yra mūsų kalba. Ką daryti, jeigu siela nori nukreipti protą. Tarkime: „prote, nemąstyk bet kaip, kartok šiuos žodžius.“ Siela, sąmonė pati naudoja tuos žodžius. Tad bendrautojas, kalbėtojas visada yra protas, net jei siela nori juo naudotis.

Klausimas:

Jūs mokote, kad yra sielos, kurios niekada nebuvo vienyje su Dievu. Jeigu tai tiesa, tuomet siela yra begalinio dydžio. Prašome apibūdinti sielą.

- Siela, kaip mes ją suprantame, yra sąmonės vienetas. Tai daug viename. Sąmonė yra viena nematoma galia. Nematoma sąmonės totalumo galia ir daugis tame totalume. Kai jis (daugis) patiki, kad yra individualus - tai pirmas iliuzijos lygmuo, jis tampa sielomis.

Klausimas:

Mums visada buvo sakoma, pastangos yra tuščios, tik meilė ir atsidavimas nuves jus į aukščiausią būseną. Jei meditaciją įtrauksime į tvarkaraštį - ar tai nebus pastangos?

- Protui patinka pastangos, todėl nuo jų pradėdame. Jeigu protui nepatiktų pastangos, jei protas netrukdytų, jokių pastangų nereikėtų. Tačiau šiame gyvenime mes veikiame per protą. Protas buvo išmokytas: tu nieko negausi, kol neįdėsi pastangų. Turi kovoti, kad kas nors pavyktų. Tu nieko negausi, kol to nepadarysi... Protas buvo sąlygojamas tuo tikėti. Tada protas pradeda įsisavinti mokymus ir sako: „aš padarysiu, geriausia, ką galiu. Mano draugas, kuris studijavo Harvardo universitete kartą parašė: „aš supratau, kad pastangos nėra tikrasis kelias. Reikia būti be pastangų. Būseną be pastangų yra tikrasis būdas pasiekti aukštesnės sąmonės būsenas.“ Pabaigoje jis pridėjo „aš labai stengiuosi būti be pastangų.“ Tai yra proto prigimtis. O kai pakylame virš proto prigimties, suvokiame, kad mums daugiau niekada nereikia pastangų.

Sakome, kad tai, kas pakeičia pastangas yra malonė, meilė ir atsidavimas. Malonė tekanti iš Mokytojo suteikia impulsą kilti aukščiau. Tada, kas yra malonė? Vėliau suvokėme, kad ir malonė mus vertė dėti pastangas, kai buvo pastangos - todėl be pastangų...

Klausimas:

Ar visi gyvi daiktai turi sielą? – ar yra sielų lygmenys ar hierarchijos? Kaip man nugalėti mano skurdą ir troškimus, kurie atima tiek daug mano laiko, kad galėčiau daugiau laiko skirti studijoms ir meditacijai, kad pasiektčiau savo tikslą ir rasčiau kelią į savo tikruosius namus?

- Siela neturi lygmenų ar hierarchijos. Siela yra ta pati. Visuose mumyse yra ta pati siela. Ta pati sielos kokybė yra augaluose, gyvūnuose, vabzdžiuose, angeluose ir dievuose. Siela nesiskiria. Siela yra sąmonės vienetas. Hierarchiją kuria įsikūnijimas, kuris vyksta. Patekusi į skirtingus įsikūnijimus ji kinta - žmoguje tampa vienokia, medyje tampa kitokia; augale, gyvūne, paukštyje – vėl kitokia. Visa tai kuria hierarchiją. Tai tik formos, kurios suteikiamos tam tikroms patirtims įgyti, o ne sielų hierarchija.

Apie troškimus. Taip, mes turime tiek daug pasaulietinių troškimų, kad protas visą laiką mus traukia išorėn. Būtent troškimai sulauko mus nuo meditacijos, nuo ėjimo vidun. Kai pradėdote medituoti, įgyjate vidinį pasitenkinimą - tai džiūgavimas ir troškimų išsipildymas viduje. Tik atrodo, kad troškimai atsiranda išorėje, todėl kai paragaujate, kas vyksta viduje, troškimai išnyksta. Iš tikrųjų tokiu pagrindu veikia protas. Jeigu jis ko nors trokšta, jam kažkas labiau patinka, tuomet duodate ką nors geriau, ir jis paleidžia tai, kas jam mažiau patinka. Tas pats vyksta, kai mes medituojame ir gauname ką nors skanesnio, geresnio skonio nei išorėje, tada išorinis troškimas pradeda nykti.

Klausimas:

Virtualiai visi čia esantys žmonės galvoja, kad išgelbėjimas galimas per išėjusį Mokytoją.

Aš nekalbu apie kelią. Nes vienos religijos žmonės galvoja, kad jų kelias yra pagrindinis, jų vadovai teigia, kad tai teisingas kelias, kad jis yra vienintelis kelias. Tai kelia susiskaldymą.

- Labai įdomu, kad dauguma pasaulio religijų – aš Harvardo universitete lyginamųjų religijų studijose studijavau trylika religijų – visos teigia, kad jų kelio mokytojas, jų religijos steigėjas buvo Mokytojas.

Jie žiūri į istoriją, kaip praeityje jų mokytojas padėjo aplink jį esantiems žmonėms ir galvoja, kad mokytojo dvasia vis dar padeda. Galbūt dvasia ir padeda, tačiau sunku suprasti, kai nori medituoti į išėjusį mokytoją - ar garbinamas tavo protas, ar Mokytojas. Aš norėčiau rasti bet kokią metodą, kuris atskirtų garbinamą protą ir garbinamą mokytoją, kai nėra nė vieno žmogaus, kuris galėtų pasakyti „ne“. Patys mokytojai buvo žmogaus pavidale – jie buvo žmonės – ir galėjo pasakyti žmonėms, ką kalba protas ir ką sako totalumas, nes galėjo tai atskirti. Ir šiandieną tas pats vyksta.

Jei nėra žmogaus, galinčio jums pasakyti, kad tai jūsų protas kuria, esate klaidinamas proto. Visiškai nėra kam pataisyti. Todėl tikėti net tobulu gyvu Mokytoju praeityje, kurio nėra dabar, kad galėtų jums pasakyti, yra labai didelis trūkumas. Todėl ši sistema veikia tokiu pagrindu: kai esi žmogus ir tau reikia instrukcijų, turi turėti žmogų, kuris galėtų jums pasakyti, kuris yra pakankamai nušvitęs, nuėjęs toliau jūsų, ir galėtų duoti atsakymą į jūsų klausimą. Jei sakote, kad turite vidinį tikėjimą, klausote žmogaus, kurs taip pat viduje tiki, ir visi pamokslininkai teigia tai, kuo jie tiki. Tikėjimo sistema gali būti sukurta proto ir jūs galite būti klaidinami proto.

Iš tikrųjų niekas negali labiau klaidinti, nei mūsų pačių protas. Todėl tai daryti yra didžiulis pavojus. Todėl tobuli gyvieji Mokytojai ateina ir sako: pažiūrėkite į istoriją visų tų, kurie įkūrė religijas. Jie darė savo darbą čia būdami žmogiškomis būtybėmis, ir tai darė tam tikrą laiką, todėl sakė: „išnaudokite mus, kol čia esame.“ Jie taip teigė. O mes vis tiek iš jų darome religiją. Kas tuomet nutinka su religija: dvasinė žinia, kurią mokytojai perteikė taip adekvačiai, taip įtikinamai, pakeičiama ritualais, ceremonijomis ir panašiai. Tiek daug laiko, kuris turėtų būti skiriamas meditacijai ir ėjimui į vidų, praleidžiama išoriniams ritualams, išorinei veiklai religijos vardan. Todėl tai tampa didžiuliu trūkumu, kai dvasingumui tampant religija yra pametami tikrieji dvasiniai metodai - dvasinės meditacijos. Nuo meditacijos mes einame į garbinimą. O garbindami, dažniausiai garbiname savo protą, kurdami vaizdinį žmogaus, kuris tikime, jog yra mūsų Mokytojas.

Žmonės man pasakoja, kad pakilę mokytojai gyvena Himalajuose. Prašau jų pasakyti man įtikinamą paaiškinimą, jog to nekuria jūsų protas. Indijoje žmonės tiki į nušvitusius paukščius. Kai jiems jų prote kalba paukščiai, tai jų protas jiems kalba. Dažniausiai didžiausias pavojus yra tada, kai protas mums kalba ir klaidina, o mes tikime, kad mums kalba Mokytojas, ar nušvitusi būtybė. Todėl niekas išskyrus tobulą gyvą Mokytoją, gyvenantį žmogaus pavidalu, kuris su mumis kalbėdamas yra pakankamai nušvitęs, kad galėtų kalbėti iš tiesos ir pasakytų: „čia teisinga, čia jūs klystate.“

Žinau, kad dauguma mūsų esame pririšti prie savo religijos – mes sąlygojami religijos – mes esame taip sąlygoti, kad kartais tai trunka pusę gyvenimo, kartais net visą gyvenimą. Žmonės ateina iš įvairių religijų, tampa ieškotojais tam tikru metu, kai supranta, kad religija neduoda jiems teisingo atsakymo. Jie ieško realybės, ieško teisingų atsakymų savyje. Tada jie turi ieškoti tobulo gyvo Mokytojo nežiūrint į tai, kad jų religija moko to paties, tačiau nebuvo, kas juos pataiso, kas veda.

Todėl reikalingas vedimas. Tai labai panašu į situaciją pasaulyje, jeigu kas saktų: „aš noriu, kad mane gydytų miręs daktaras.“ Jis jūsų negydys. „Aš noriu, kad mane mokytų profesorius, kuris mirė prieš šimtą metų.“ Tas profesorius nemokys jūsų. Jeigu galite įsivaizduoti savo mokytoją, tada jūs esate mokomas savo proto, bet ne mokytojo. Todėl šie tobuli gyvi Mokytojai atėjo ir sakė: „jeigu norite tikro vedimo, čia raskite tobulą gyvą Mokytoją.“ Jie taip pat sakė: „neieškokite.“ Jie sakė, kad net ieškoti nereikia – tik ieškokite viduje, tegu Mokytojas jus randa. Būtent tai ir nutinka: jei esate ieškotojas, mokytojas jus ras. Todėl būkite patenkintas ieškojimu, užuot grįžę į kažką, kas problemų nesprendžia. Kiek žmonių gebėjo nugalėti net paprastas pykčio, pavydo problemas eidami į bažnyčias, mečetes? Pačios religijos sako tą patį: „Dievo karalystė yra jumyse.“ Tai yra gyva gyvo dievo šventovė - taip apibūdinamas fizinis kūnas. Taip kalba religijos, o mes einame į žmogaus pastatytus pastatus ir sakome, jog tai dievo namai. Jeigu tai dievo namai, kodėl vaikštoma aplink, įžeidinėjami žmonės, pikta kalbama ir daromi įvairiausi tokie dalykai, bet neinama į vidų, kad rastume kas yra viduje. Todėl prisiminkite, kad tikroji šventovė, tikroji bažnyčia, tikroji mečetė, tikroji sinagoga yra šis kūnas. Jei bet kuris iš jūsų, išpažįstantis bet kokią religiją, norite rasti tikrąją tiesą, turite eiti čia. Viskas yra viduje - neišorėje.

Priešpaskutinis klausimas:

Pasakykite mums Dievo, meilės, gyvo Mokytojo, amžinos palaimos kilmė.

- Kilmė yra pačios sąmonės prigimtyje. Aš jums minėjau, kaip mintys atsiranda kauzalinėje stadijoje. Visos mintys trunka laike ir užima erdvę. Tačiau yra funkcijos, kurios vyksta dabar ir netrunka laike, kurioms nereikia erdvės. Tos funkcijos – tai meilė, intuicija, džiaugsmas. Įsivaizduokite, kai šie dalykai atsiranda mumyse - tame nėra laiko, nėra minčių. Tai betarpiška, spontaniška ir niekas negali to sustabdyti. Šios funkcijos - tai tyros pačios sielos funkcijos. Ne proto funkcijos. Todėl net dabar mes turime šias funkcijas - džiaugsmo, grožio, grožio įvertinimo, meilės, intuityvaus žinojimo staiga patiriamus jausmus - jie visi kyla iš sielos.

Todėl sąmonės prigimtyje yra meilė kaip pagrindinis viso to ingredientas. Todėl aukščiausia meilė mus gražina į sielą, į sąmonės totalumą. Tobuli gyvi Mokytojai ateina čia ne lavinti mūsų proto, ar pasakyti, kaip protą padaryti geresnį – jie traukia mus besąlygine meile. Jie traukia mūsų sielą, kurioje įdiegta meilė. Meilė yra pačios sielos ingredientas. Todėl jų metodas – vesti mus meile iš ten, kur bebūtume pagauti spąstų į aukštumas, anapus proto. Nėra jokio kelio išskyrus meilę, esančią anapus proto. Todėl meilė yra pati pagrindinė pačios sąmonės sudėtinė dalis.

Klausimas

Jėzus buvo tobulas gyvas Mokytojas. Ar tiesa, kad būdamas jaunas jis keliavo į Indiją siekdamas nušvitimo? Kaip mums tai žinoti? Kodėl jo mokymai tapo tokie nuobodūs?

- Egzistuoja istoriniai duomenys. Tam tikru metu aš taip pat tuo domėjausi, nes Kašmyre, Indijos valstijoje (nors vyksta debatai, tačiau tai Indijos valstija, vadinama Kašmyras) yra kapas. Teigiama, kad tai Jėzaus Kristaus kapas. Sakoma, kad ten jis mirė. Taip pat sakoma, kad jis išėjo iš Indijos. Indijoje jis buvo tik pirmuosius septyniolika savo gyvenimo metų. Ten yra visa jo istorija. Todėl teigiama, kad iš tikrųjų jis nemirė ant kryžiaus. Buvo nukeltas nuo kryžiaus, kirto Viduržemio jūrą. Kelios knygos apie tai parašytos. Istorinėse knygose rašoma, kad jis nuvyko į Indiją, ten praleido didžiąją gyvenimo dalį, nes ir ankstyvame savo gyvenimo laikotarpyje ten buvo.

Klausimas, ar remiamasi šiais įrodymais ar religiniu tikėjimu, kad jis dėl mūsų visų numirė ant kryžiaus – kuo tiki krikščionybė? Todėl jis niekur negalėjo išvykti. Dvi skirtingos minties mokyklos. Istoriniai šaltiniai rodo, kad pirmuosius septyniolika gyvenimo metų jis praleido laiko budistų vienuolynuose, ir pabaigoje, kai buvo nukryžiuotas, jam pavyko pabėgti (pateikiami įvairūs šaltiniai), laivu keliavo viduržemio jūra - yra keletas stočių, kur buvo sustojęs (tą taip pat įrodo istoriniai duomenys). Jis nuvyko į Indiją, su kuria buvo susijęs. Jo mokymai labai panašūs, į tuos, kurie vyrauja induizme ir budizme. Todėl tai labai stebina. Mane nustebino tai, kad pačiuose seniausiuose Indijos tekstuose, vedose – Rigvedoje - vedoje, kurie kalba apie dvasingumą, pradžios sakinyje teigiama: „pradžioje buvo garsas ir garsas sukūrė viską.“ Tai ne tas garsas, kuris gali būti girdimas, užrašomas ar panašiai – tai rezonuojanti ir visas visatas kurianti kūrybinė galia. Tada aš skaitau Jono evangelijoje, Biblijoje: „pradžioje buvo žodis, žodis buvo pas dievą, žodis buvo dievas ir viskas buvo jo sukurta ir nieko nebuvo, kas ne jo sukurta.“

Tai tokie panašūs dviejų šventraščių sakiniai, kad manau, jog turi būti ryšys tarp visų dvasingumo Mokytojų, kurie kada nors buvo atėję. Todėl kiekvienas ieškotojas turėtų pasidomėti, kiek istorijos mums yra pasiekiami. Tiesa išlieka, nesvarbu, ar Jėzus keliavo į Indiją ar ne. Nesvarbu, ar kur nors keliavo – jis savo darbą atliko labai gerai. Dabar turime rasti tobulą gyvą Mokytoją, kuris galėtų padaryti tą patį darbą.

Klausimas:

Mums sakoma eiti į vidų, kad rastume visus atsakymus. Kaip atpažinti, ar atsakymas, kuris ateina, yra

siela, kuri naudojasi protu, kad perduotų tą atsakymą, ar tai pats protas - ypač jei dar nesame inicijuoti arba negalime užduoti klausimų tobulam gyvam Mokytojui?

- Iškyla iniciacijos klausimas. Tai labai labai svarbus įvykis, galbūt pats svarbiausias įvykis ieškotojo gyvenime, nes jei nesi inicijuotas, visus atsakymus gali pateikti protas. Ir neįmanoma patikrinti, ar pateiktas atsakymas yra proto, sukurtas proto labui, ar tikrasis atsakymas, kurio iš tikrųjų ieškote. Po iniciacijos jums suteikiamas metodas, kad galėtumėte patikrinti - tai proto atsakymas ar ne. Kadangi visi atsakymai yra žinios - nebūtinai verbaliniai atsakymai - kartais tiesiog ateina žinia, jog žinai atsakymą, prieš pat klausimą. Juk kartais gauni atsakymą prieš klausimą. Tad visi šie dalykai galimi prote ir kartais jie skiriasi nuo atsakymų, kuriuos gaunate. Po iniciacijos yra testas, kaip galite patikrinti, tai proto atsakymas ar teisingas atsakymas. Teisingas atsakymas yra Mokytojo atsakymas. Net išsakytą atsakymą galite patikrinti, ar tai Mokytojo atsakymas – tobulo gyvo Mokytojo, ar tai proto atsakymas. Iki to negalite būti tikri, gaunamu atsakymu.

Labai jums ačiū. Dabar trumpa pertrauka. Vėliau vėl susirinksime ir bandysime paeksperimentuoti kai kuriuos dalykus, apie kuriuos kalbėjome.

Iness man pateikia siurprizą.... ..

Jie man pateikia siurprizą. Aš nustebintas. Ar jūs atsakingas už šį siurprizą?

Aš to net nesapnavau... Ačiū jums visiems už šventę ir už ... dabar jaučiuosi kaip mažas vaikas..... Ačiū Ines. Tik pažiūrėjus į juos - argi negalima skristi tokiu balionu ... Labai malonu. .. Puiku

(tai gimtadienio atvirukas ..)

Tai didžiausias atvirukas kokį esu matęs. Jame rašoma, kad pasaulis yra palaimintas dar vienais Šviesos ir Meilės metais. Su gimtadieniu mielas drauge.

Ačiū

Ar tai Iness sukurtas menas? ... Labai gerai. Labai gerai.

Su gimimo diena...

Aš ką tik užpūčiau 87 žvakutes. Didžiulė staigmena. Germa, Iness, labai ačiū.

Puiku. Mes turime tortą - ryžių pudingą, be cukraus.

<http://www.youtube.com/watch?v=nyuk45toPfE>

Paskelbė ISHA. Visos teisės saugomos. Šis Ishwar C. Puri YouTube kalbos vertimas į lietuvių kalbą paskelbtas remiantis CC BY-NC-SA licencija, kuri suteikia teisę kopijuoti, retransliuoti, remiksuoti ir laisvai platinti vertimą dalimis, su sąlyga, kad jokie išvestiniai kūriniai ar nauji kūriniai nebus naudojami jokiais komerciniais tikslais ir jei bus tinkamai nuorodomi kūrėjai, pateikiama nuoroda į licenciją bei nurodoma, ar buvo atlikti pakeitimai. Jei remiksuojama, keičiama ar kuriama remiantis šia medžiaga, privaloma paskirstyti kūrybos indėlius pagal tą pačią licenciją, kaip ir originalo. Licencijos informacija: creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/. Autorių teisės 2019. Priskyrimas-Nekomercinis – Analogiškas platinimas (CC BY-NC-SA).

Creative Commons — Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International — CC BY-NC-SA 4.0
creativecommons.org